

GEDOOPT-DOPEN-DOPING

In de tijd dat wij ons eerste geblèt lieten horen, was het als van zelfsprekend dat we een tijdje later in een koude kerk zouden worden gedoopt met nog kouder water dat al weken bacteriën aan het kweken was in de doopvont.

Het moest zo zijn want anders zou u een leven lijden als ketter en ongelovige: geen communies, trouw of begrafenis in de kerk, alleen een plaatske op het kerkhof naast de vuilhoop. Zo erg was het toen. Dus toen was reeds sprake van ‘doping’, de legale! Wanneer men tegenwoordig dit woord uitspreekt, is er str...t aan de knikker en zijn de regeringsvorming of oorlog in Oekraïne nog bijzaak. Want van doping kunnen de pers en de boekjes snoepen, soms lijkt het erger dan ‘doding’.

Ik ben onbewust op mijn vijfde in aanraking gekomen met een primitieve vorm van doping. Ik was dealer, ja man. Als mascotte van de plaatselijke voetbalploeg was ik de loopjongen in de kleedkamer.

Rostie de centervoor, 'n een beer van 'n een vent, vroeg mij altijd om de bruine fles uit de verzorgingskist aan te geven. Ik wist niet wat er in zat, maar zag wel dat hij een paar druppels op een klontje suiker liet vallen en het op at. Wel hoorde ik eens de opmerking van één van de medespelers dat hij dat in de naft van zijn brommer deed om sneller te rijden. Rostie liep rap, kopte meer dan hij schopte en leek onvermoeibaar. Naarmate de competitie vorderde kwamen er meer en meer drupkes op het klontje tot zover dat het suikerke gedopt werd in de ether.

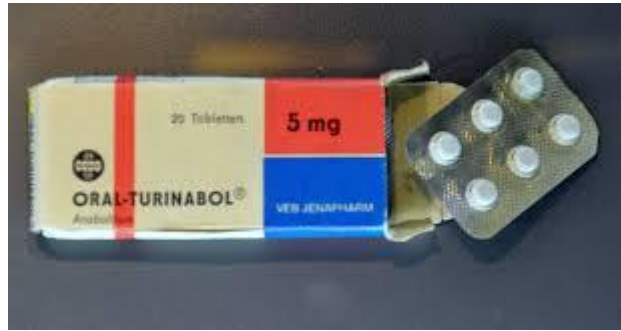

Ik heb dit jaren zien gebeuren maar stelde mij daar nooit vragen bij. Want hij was de kampioenmaker. Toen ik op zestienjarige leeftijd daar zelf zat als speler - oog in oog met de verzorgkoffer van weleer - viel mijn frank toen ik vernam dat mijn idool overleden was aan 'iets in zijn hoofd'. Ik heb die koffer in mijn tienjarig verblijf bij de ploeg nooit meer aangeraakt. Ik had het gevoel dat daar alleen maar miserie uit kwam. Het was maar een hersenkronkel van mij. Ik was en ben nooit dokter geworden, maar ik was gewaarschuwd: als het doping was dan is het niet zonder gevolgen!

De tijd van een stout met een rauw ei in is al lang een fabel.

En dat was het ook want al snel bleek dat het spuitje of pilleke doeltreffender was en doping in de sport 'gemeengoed' .

De controle was in de wiielerjaren 60, 70 en 80 een lacherke. Wie niet 'pakte' reed geen prijs.

Ik woonde als jongeling naast het lokaal van Benoni Beheydt en ieder jaar waren daar verschillende koersen voor liefhebbers. Ze kwamen zich daar omkleden en spoten ongegeneerd een pipetje leeg in hun bil, open en bloot! Mijn tweede 'dopingtrauma'.

In alle sporten was het binnengeslopen. Gespecialiseerde labo's ontwikkelden steeds nieuwe producten en waren ook veelal een stap voor op dopingjagers. Het Oostblok spande de kroon en hun atleten en atletes haalden alle records neer. Het leken robots die onvermoeibaar waren. De dames hadden snorren, baarden en borsthaar zonder borsten. Allee ja, hoe kan je het anders benoemen.

De anabole steroïden , epo en zelfs bloeddoping deden hun werk. De rest van de wereld hinkte achterop. Er vielen slachtoffers: denk aan Simpson, Pantani en vele andere mindere goden die het nieuws niet haalden.

De fraude die de Russen pleegden op de Olympische Spelen was één van de druppels te veel. De dopingcontrole werd eveneens ‘gemeengoed’ en in alle sporten. Met afwisselend succes, maar toch. Beetje bij beetje werden de zondaars aan de paal genageld. De doofpot werd naar de achtergrond verwezen, deels dankzij ‘de pers’. Velen liepen plots tegen de lamp en de lamp was heet.

Denk maar aan Armstrong, Bjarne Riis, Musseeuw... het motorke in de koersfiets... 0,000001 mg is opspoorbaar! Geen enkele sport wordt overgeslagen, eindelijk!

Wie dacht: “Hij is het vergeten”, heeft het mis want hier komt ‘doping in de vinkensport’! Neem maar papier en potlood, hoho.

Ik kan kort zijn. Volgens mijn povere kennis bestaan er geen wondermiddelen of dopingproducten in onze hobby. Of ben ik mis? Bij ons gaat het niet over ‘kracht’ maar ‘karakter en drift’ bepalen voor een groot deel de prestatie op dat uur wedstrijd. De uithouding is deel van de gezondheid en kennis van zijn baas... denk ik. Een vinkenier is steeds op zoek naar dat beetje meer en maakt zichzelf of anderen wat wijs. De commerce doet er nog een schepke bij, kassa kassa.

Mijn peet Oscar strooide de zaterdag gedroogd koffiegruis op de bodemplank. Mijn gebuur zijn drinkbakken zagen rood, op zijn schouw stonden bakjes met gekiemd kempzaad, een echtpaar speelde op de stop, de echte stop. En zij hadden resultaat maar ook weinig slaap.

Ongeëvenaard is wel het verhaal met de viagra en echt gebeurd! Na de zetting stonden twee liefhebbers naast elkaar in het pissijn. Een derde kwam hen vervoegen; een liefhebber die steeds op zoek was naar het ultieme middel en iedereen de pieren uit de neus vroeg. Alleen vroeg hij nooit: “Moet ge er enen drinken?”

De twee trokken een oog en het spel was begonnen. De man in de hoek zei tegen zijn gebuur: “Ja man, meer dan 500 en verleden week nog geen 200. Dat poederke heeft zijn werk gedaan.” Zijn medeplasser vraagt wat het juist is en zijn nieuwsgierige gebuur rechts schuift dichtter. Zijn linker oor wappert. De 500-eigenaar dempt zijn stem wat en zegt: “ ‘t Is van die blauwe pil, viagra, laten voorschrijven, bij den apotheker halen, twee pillen in de koffiemolen malen en het blauwe poeder in twee liter water oplossen. Eén scheut in de drinkpot doen de zondagmorgen. Maar aan niemand vertellen hé!” De rechtse man trekt zijn rits toe, zegt: “Ai” en verdwijnt richting de toog. Hij neemt een bierkaartje en schrijft: “Viagra”. De twee deugnieten hebben het gezien en hopen op de ‘award ‘ voor de beste vinkenmop. Diezelfde dag gaat hij naar meneer dokter en krijgt na een klaagzang viagra voorgeschreven.

Op zaterdagavond - als madam al in bed ligt - draait hij twee blauwe pillen door de koffiemolen, lost het poeder op en gaat slapen. 's Morgens maalt

zijn vrouw koffiebonen en de man die straks geschiedenis gaat schrijven op de zetting drinkt een grote zatte kaffé met een raar smaakske. U zal allicht benieuwd zijn naar de uitslag ? Wel... hij is niet op de zetting geraakt! Want als ge uw viagra maakt dan moet ge de koffiemolen goed uitkuisen want dat fijn poeder... Zijn blije bazin heeft een paar dagen later de doos pillen in zijn vest gevonden met als gevolg dat hij nu op zijn verjaardag, Pasen, Kerst en nieuwjaar steeds een doos cadeau krijgt. Een XXL...

Dus thuis niet proberen en dit niet laten lezen door uw eega, hoho. Finaal merkt ge wel dat doping een momentopname is die de personen in kwestie achteraf veel miserie kan bezorgen. Eénmaal een dopingzondaar, altijd een dopingzondaar. Maar toch is het voor velen onafwendbaar, ontdopen bestaat hier niet!

Eind de jaren '50 was er een dorp in West-Vlaanderen, 'Grenzegem' genaamd. Het lag op een boogscheut van de Franse grens en twee boogscheuten van Menen. Midden de dorpskom liep een brede kasseiweg komende van de richting Kortrijk en recht Frankrijk binnen. Ooit de 'smokkelstrate' genoemd: tabak in de ene en drank in de andere richting. Plots werden op de grens twee douaneposten opgericht: één aan de Belgische en één aan de Franse kant.

En alles en iedereen werd uitgeschud.

Dichtst bij de grens was er café 'De Schreeve' uitgebaat door Marcel en Zulma, twee echte West-Flutten. In het weekend was het daar goed vertoeven want de schutters, duivenmelkers, kaarters, vinkeniers en smokkelaars hadden daar hun tweede thuis. Altijd ambiance, plezier en bier. De jongste zoon, Fredje, 16 jaar, was nog thuis en werkte met een leercontract bij de vélomaker recht over de deur. De hele streek was zot van de koers. De coureurs die met hun vélo bij zijn baas kwamen, maakten

Fredje zot en hij besloot van ook zijn kans te wagen. Pa vond dat goed voor het schof want een supportersclub hadden ze nog niet. Vélomaker Briek stak een koersfiets samen van recupstukken. Een echt stalen ros.

Zwaar, maar alles was aanwezig. Fredje trainde gelijk 'n een zot en op 1 mei zou hij zijn eerste koers rijden in Rekkem, de grote prijs Van Hauwaert.

Kort na de middag vertrok Fredje met zijn 'tweedehandsmachine' richting zijn eerste koers met wel twintig 'gekoersklakte' supporters in zijn zog uit 'De Schreeve'.

Naast de kerk was er café, allee, etablissement 'Le Picon d' Or', die uitgebaat werd door Jean-Jacques en Melanie, Mimi voor de vrienden. Een omhoog gevallen koppel uit Kortrijk dat het niet nauw nam met de gangbare gewoontes en goede zeden van het dorp. 's Avonds gingen de gordijnen dicht en kwam de eliteklasse zijn dorst en de rest lessen.

De gewone man was er niet welkom want hij had geen 'eur' in zijn naam zoals dokter, ingenieur, pasteur, directeur, coureur... blageur. De voertaal was hoofdzakelijk Frans. Picon, wijn en champagne de meest bestelde dranken.

Madam dronk coupkes op kosten van een ander. Het café was een doorn in het oog van de 'Grenzers'. Op die bewuste 1 mei zag Jean-Jacques het peloton 'schrevenaars' passeren en dacht direct: "Mijnen leegganger van

zestien jaar moet ook op de koersvélo. Hier komen coureurs en sportbestuurders genoeg over de vloer om hem klaar te stomen.”

Raar maar waar, op 1 juni stond het zoneke Jean-Luc aan de start van een koers naast onze Freddy. Hij reed maar twee ronden mee en Fredje werd derde. Het gespreksonderwerp was wel Jean-Luc zijn eerste koers. Iedere dag reed J-L demonstratief met zijn blinkende koersfiets voorbij café ‘De Schreeve’ richting Frankrijk. Twee uur later zat zijn training er al op. Zijn tweede koers reed hij uit en de derde zat hij al in de prijzen, een natuurtalent!?

Fredje die zich murw trainde, vond dit verdacht en begon ook te rijden richting Frankrijk. De douaniers vonden deze passages plezant en kwamen buiten om te supporteren langs Belgische kant of boe te roepen langs de Franse kant. J-L reed met de week beter en beter en won zelfs met twee minuten voorsprong zijn eerste koers. Zelfs de pastoor maakte er melding van op de preekstoel om zijn buurvrouw plezier te doen. Ha ja, het ene...

De vélomaker Briek, een ex-beroepsrenner, gaf Fredje de raad J-L eens te volgen op afstand over de grens. Hij deed dit en zag J-L een tiental kilometers op Franse bodem een huis binnen gaan met zijn bidon in de hand. Fred dacht: “Hij gaat water halen.” Maar toen hij buiten kwam met een knalgele bidon, deze in de houder stak en vertrok richting de grens, stelde hij zich toch vragen. Aan de grensovergangen terug boe en allee en geen controle. Een vijfhonderdtal meter voorbij de grens stopte J-L plots aan een boske, nam de gele bidon uit de houder, smeed hem over de gracht tussen de struiken en reed huiswaarts.

Fredje had het gezien, vond dit raar en ongepast maar had niet direct een antwoord. Hij vertelde dit aan zijn baas de vélomaker en deze was direct

mee: dopingsmokkel! De bidon zat zeker vol pillen die na zijn passage opgehaald werden door één of andere handlanger en zo op de koersmarkt kwamen.

's Anderendaags verstopte Briek zich in het boske en zag de gele bidon zijn richting komen, keek er in en hij had het juist! De dag daarop zaten er een paar gendarmes in de struiken en de handlanger werd bij de kraak gevat. Deze verklaarde dat J-L deze overbracht, deponeerde en in ruil zijn gerief kreeg voor de koersen, zwaar spul. Alles werd geregeld in het café naast de kerk. De zondag daarop hing er een bordje aan de deur met de tekst 'gesloten wegens verbouwingen'.

Maar iedereen was al op de hoogte van de dopingaffaire die daar woedde. Fredje is blijven koersen en heeft naam en faam gemaakt op een stout met een rauw ei. Of waren het sneden brood met wespen tussen? Hoho.

Ooit moet de bidon eens op de weide naast het boske terecht gekomen zijn. Een koe had er in gebeten en een paar pillen binnen gekregen. Ze heeft gewonnen in Kuurne, Sterrebeek en Waregem Koerse.

Lucien van Gent

(bronvermelding fotomateriaal: <https://www.google.com/search>)